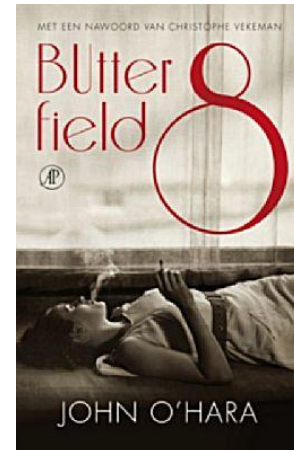

John O'Hara, *Butterfield 8*. Roman.

Vertaald door Saskia van der Lingen en Caroline Meijer

Amsterdam: De Arbeiderspers, 2010.

267 blz. ISBN 9789029573702

De man met het zwarte valies wees de hulp van de kruiers af. Wie liet nu zo'n klein stuk bagage voor zich dragen? Zo'n klein stuk bagage. Wat dachten ze wel? Dachten ze dat hij niet sterk genoeg was om het zelf te dragen? Zag hij eruit of hij niet sterk genoeg was om een kleine tas, zo'n klein valies te dragen? Dachten ze dat hij niet jong genoeg was om zo'n tas te dragen? Dachten ze dat hij— ze dachten toch zeker niet dat hij oud was? Hmpf. Als ze dat dachten zouden ze nog raar opkijken, potverdrie. Ze waren jong en zagen er behoorlijk potig uit, de meesten van die kruiers, maar de man ademde diep in terwijl hij snel het perron af liep, de grote stationshal in. Hij durfde te wedden dat hij even sterk was als de meesten van hen. Hij zou ze tot moes kunnen slaan, en zij dachten dat hij oud was en wilden zijn kleine valies voor hem dragen! Hij stelde zich voor hoe ze er als geketende dwangarbeiders uit zouden zien, het zweet druipend over hun satijnglanzende huid. Satijnglanzende huid. Die was goed. Bah. Hij werd er misselijk van, hij wilde aan iets anders denken dan lichamen; hij klopte op zijn buik en omknelde zijn Phi-Bèta-Kappasleuteltje en begon de horlogeketting om zijn vinger te winden, maar dat bracht hem op de een of andere manier weer bij de dingen des vlezes en hij wilde aan iets anders denken dan dingen des vlezes. Des vlezes. Genitivus. Hij wilde denken aan de genitivus, de conjugatio periphrastica, het mediopassivum, de tangens en cotangens, de vergadering van het schoolbestuur aanstaande dinsdag... Hij wou maar dat hij niet aan de vergadering van het schoolbestuur aanstaande dinsdag gedacht had of welke dinsdag dan ook. Hij wou maar dat hij altijd aan de vergadering van het schoolbestuur aanstaande dinsdag gedacht had.

Hij stapte in een taxi, gaf het adres op, en de chauffeur deed er zo lang over om de meter aan te zetten dat hij het adres herhaalde. De chauffeur knikte, waarbij hij de helft van zijn gezicht toonde. De man keek naar het gezicht en naar de pasfoto van de chauffeur. Er was weinig gelijkenis, maar die was er nooit. Hij nam aan dat de taxi's bij het station bij een betrouwbaar bedrijf hoorden. Nou ja, dat deed er ook niet toe.

'Had ik maar altijd aan de dinsdagse vergaderingen van het schoolbestuur gedacht, dan zou ik hier nu niet zitten, in een smerige New Yorkse taxi, met een leugenachtige smoes voor mijn aanwezigheid in deze stad. Met een nog veel, veel leugenachtiger reden om hier überhaupt te zijn. De duivel hale haar! Ik ben een goed man. Ik ben een slecht man, ik ben een verdorven man, maar zij is erger. Zij is echt slecht, zij is een kwaaië meid. Zij is het Kwaad. Ze is niet zomaar een kwaaië meid, ze is het Kwaad zelf. Wat er van mij geworden is, is haar schuld, want zij is slecht. Hoe ik vroeger was, mijn slechte ik, stelde niets voor. Voor ik haar kende ben ik nooit slecht geweest. Ik zondigde, maar ik was niet slecht. Ik was niet ontaard. Voor ik haar kende had ik geen behoefte om naar New York te komen. Zij maakt dat ik voorwendsels verzin om naar New York te

gaan, dat ik mijn vrouw voorlieg, mijn vrouw bedrieg, dat goeie mens, dat arme, goeie mens. Dat meisje is slecht, het hellevuur is nog niet erg genoeg voor haar. Frisse lucht, alsjeblieft, meer frisse lucht! Ha, lekker, die frisse lucht, zelfs in een taxi. Frisseluchttaxi! Mijn god! De frisseluchttaxi van Amos en Andy. Zit ik hier aan Amos en Andy te denken, en alles waar ze voor staan. Thuis. Zeven uur. De radio aan. Geuren uit de keuken, van het avondeten dat zo meteen zal worden opgediend wanneer Amos en Andy is afgelopen. Ben ik die man die zo graag luistert naar Amos en Andy?' Het portier werd geopend, hij stapte uit en rekende af met de chauffeur.